

30. Forma cadaveris quam causam habeat suae introductionis in materia quae praefuit viventis, 540.
31. Formae elementorum non manent formaliter in misto, nec secundum diversas partes materiae, nec in eadem; manent tamen virtualiter, et secundum accidentales proprietates formaliter, 548 et seq.
32. Formae elementorum perfectissime substantialiter, 549.
33. Forma substantialibus repugnat intensio, ibid.
34. Formae misti ab elementorum formis distinctae, 550.
35. Formas plures non subordinatas licet eadem materiam actuare supernaturaliter non repugnet, implicat tamen naturaliter, 553.
36. Formarum pluralitatem in eodem composito repugnare, post longam discussionem concluditur, 554.
37. Forma substantialis propria et principalem habet efficientiam ad educationem similis formae de potentia materiae, quae tamen accidentis efficientiam non excludit, et cur, 606.
38. Forma substantialis materialis constituit suppositum potens efficere, ibid.
39. Formae multitudo vim agendi auget, licet ad intensionem effectuum non conferat, 676.
40. Formae quae multitudo ad hoc conferat, quae vero non, ibid. De quo etiam vide dicta in verb. *Agens*, n. 15.
41. Formae divisio in a qua, ex qua, et ad quam traditur et exponitur. A forma substantiali quomodo pendeant accidentia compositi, vide *Accidens*, n. 7 et seq. Forma substantialis an effective producatur ab accidente, vide *Accidens*, n. 23.
- FORMA ACCIDENTALIS.**
42. Formae inhærentes subjecto quanto qualiter coextendantur, XXV, 489.
43. Formae artificiales a naturalibus et supernaturalibus distinctae non dantur, 575.
45. Formae artificiales de potentia subjecti educuntur, 580.
- FORMA METAPHYSICA.**
45. Forma metaphysica dicitur tota rei essentia, et cur, XXV, 558.
46. Forma metaphysica naturae nomine appellatur, ibid.
47. Forma metaphysica nullam causalitatem exercet, neque circa compositum, nec circa substantiam, 559.
48. Formae metaphysicae nulla materia proprie respondet, 560.
49. Forma metaphysica unica tantum est in unico composito, ibid.
50. Forma metaphysica speciei non includit individualia principia; secus metaphysica forma individui, ibid.
51. Forma metaphysica secundum rationem (quae logica appellatur) proprius de differentia, nonnuncquam etiam de genere dicitur, 561.
52. Formae metaphysicae in eodem subjecto multiplicentur, 562.
53. Quae formae habeant contrarium, vel illo careant, XXVI, 747. Vide verb. *Contrarietas*.
54. Quae formae intendi non possint, et cur, 766. Vide verb. *Intensio*.
55. Quando et quomodo forma denominet, 750. Vide verb. *Denominatio*.

Formae individuatio unde sumenda. Vide Principium individuationis.

Formae substantiales qualiter accidentia compositi causent. Vide *Accidens*.

FORTUNA.

1. De fortuna effectuque fortuito eadem ac de casu, et casuali effectu ratio XXV, 744.
2. Fortuna et casus qui differant, ibid.
3. Fortunae effectus divinae subjacent voluntati, ibid.

FUTURA CONTINGENTIA.

Futura contingentia non possunt naturaliter certo cognosci a creaturis, XXVI, 461. Quomodo cognoscantur a Deo, vide *Deus*, n. 76.

G**GENERATIO.**

1. Generatio nequit etiam de potentia absoluta extra subjectum conservari, XXV, 430.
2. Generatio solum dici potest terminus alterationis extrinsecus, propter immediatam consecutionem et concomitantiam. 604.
3. Generatio et alteratio diversae sunt, ibid.
4. Generationes imperfectorum mistorum, et aliarum substantiarum, quae in absentia propriae substantialis causae fieri videntur, quam causam habeant. Vide *Accidens*, n. 26.

GENUS.

1. Genus et differentia dicunt rationes limitatas, quarum una esse debet extra rationem alterius, et ideo in re simpliciter infinita, inveniri non possunt, XXVI, 84.
2. Genera generalissima dicunt conceptus simplices, et nihilominus ab eis communis ratio entis abstrahi potest. XXV, 101.
3. Generis immediata individua ut ratione distincta concipiuntur, fundamentum est in rebus, secus ut ex natura rei, 242.
4. Generis individuum, sive materiale, sive spirituale, nequit in re conservari sine propria et specifica differentia, 408.
5. Genus et differentia, essentias dicunt secundum rationem diversas, non ex natura rei, 243, quod sufficit ut unum sit extra rationem alterius, ibid.
6. Genus prout est in una specie esse separabile in re a differentia alterius speciei, nihil obstat ejus identificationi cum propria differentia in unaquaque specie, 244.
7. Genus quo sensu verum sit a materia sumi, 248.
8. Generis et differentiae, compositionisque ex eis resultantis, cum materia et forma, earumque compositione elegans comparatio, 561.
9. Genus qualiter de tota praedicetur specie, 562.
10. Generis major perfectio et nobilitas unde sumenda, 442.
11. Generis ab specie et differentia distinctio. Vide *Praedicata essentialia*. Generis abstracta, eorumque praedicatio. Vide *Abstractio*, n. 6. Vide etiam, n. 7.

GRAVIA.

1. Gravia, levia, in naturalem locum moventur a generante, ut a principali causa; a propria autem gravitate vel levitate, ut a principio, sine aliquo immediato influxu substantialis formae, XXV, 636.

2. Graviorum et levium motus alii cur generanti non tribuantur, 638.
3. Gravia et levia cum semel projecta cessant a motu, quamne habeant causam corruptionis impetus sibi impressi, 801.

H**HABITUS, SPECIES QUALITATIS.**

1. Multiplex vocis habitus significatio, XXVI, 610; quae earum sit species qualitatis, vel supremum quoddam genus, vel extra omne genus, 611.
2. Habitus dari, esseque utiles, etsi non sint simpliciter necessarii, ostenditur, 663.
3. Habitus essentialiter distinguitur a potentia, et quomodo, 617.
4. Habitus est dispositio potentiae, adjuvans illam, et promptitudinem praebens ad operandum, 641 et 619.
5. Habitus quo sensu bene vel male disponere dicitur, 619.
6. Habitus et dispositio quando essentialiter, quando vero accidentaliter differant, 631.
7. Sub propria specie habitus continentur vitia, tum voluntatis, tum intellectus, ut error; vel habitus imperfecti, ut opinio, ibid.
8. Species intentionales quomodo habitus dicantur, 627.
9. Habitus non semper habent contrarium, et quando illud habeant.
10. Habitus possunt successive augeri et minui, 776.
11. Habitus specie differt ab actu, 684.
12. Habitus speciem sumit ab actibus, 716.

HABITUS SUBJECTUM.

13. Habitus subjectum proximum est sola potentia elicitive actuum immanentium, XXVI, 665.
14. Hominis intellectus, voluntas, appetitus sensitivus et phantasia sunt potentiae habituum capaces, 666. In brutis non dantur habitus, 669. Nec in potentia loco motiva, aut membris exterioribus, 668.

HABITUS FINIS ET EFFECTUS.

15. Habitus effective concurrunt ad actus, XXVI, 674.
16. Habitus non efficit actus sine concursu potentiae, 686.
17. Habitus non confert per se ad majorem intensionem actus, 67.
18. Habitus remissus non potest efficere actum intensum ut sic, ibid.
19. Habitus concurrunt, aut efficit totam intensionem actus non excedentem totam intensionem illius; unde si actus sit intensior, illa major intensio solum est a potentia, 677.
20. Habitus concurrunt ad substantiam actus, ibid.
21. Habitus non potest per se efficere nisi actus potentiae quam informat, 679. Nec etiam efficit omnis actus illius potentiae, 680.

HABITUS ACQUISITUS ET CAUSA EFFICIENS EJUS.

22. Habitus ordinis naturalis non est cum natura congenitus, XXVI, 724, sed per actus comparatur, unde dicitur acquisitus, ibid.
23. Habitus acquisitus minus perfectus est suo actu, 686.

24. Hic habitus efficitur per actus ut principium proximum sufficiens, ibid.
25. Habitus ut dicitur qualitatem difficile mobilem, non generatur nisi ex pluribus actibus, 689.
26. Habitus, tam quoad augmentum intensivum quam extensivum, perficitur per actus, 690.
27. Non intenditur habitus nisi per actus ejusdem rationis et eodem modo tendentes ad idem objectum, ibid.
28. Nec etiam intenditur per hujusmodi actus, nisi sint ipso intensiores, 692.
29. Habitus non tribuit actus totam suam intensionem, ibid.

HABITUS DIVISIO.

30. Habitus dividitur in moralem, qui est ad actus voluntatis; vel intellectivum, qui est ad operationes intellectus, XXVI, 725.
31. Habitus intellectualis non est specierum ordinatio, 672.
32. Dividitur etiam in virtutem, et non virtutem, illa disponit potentiam ad perfectam operationem naturae consentaneam, illa vero quae non inclinat ad operationem perfectam, 726.

HABITUS INFUSUS.

33. Habitus infusus dicitur, qui per influxum solius Dei obtinetur, XXVI, 724.
34. Habitus quidam infusus per se, et alius per accidens, ille natura sua non est nisi a Deo producibilis; hic vero licet a Deo producatur, id non petit ex natura sua, ibid.

HABITUS EXTENSIO, SIMPLICITAS, VEL COMPOSITIO.

35. Augmentum extensivum habitus necessario fit per additionem alicujus entitatis realis, quae efficitur per actus specie distinctos ejusdem potentiae, XXVI, 695 et 715.
36. Nulla vera realis compositio extensiva in habitibus spiritualibus reperiri potest, 700. Simpliciter aliqui habitus necessario asserendi, 701.
37. Qui extendi possunt indivisibiliter ad plura objecta partialia, et elicere actus distinctos inter se connexos, 702.
38. Habitus simplex per quemcumque actum generetur, faciliat potentiam in ordine ad omnia objecta sua, unde non est capax augmenti extensivi, 705.
39. Habitus simplex non potest respectu unius objecti esse intensus, remissus vero respectu alterius, ibid.
40. Habitus intellectus evidens et simplex non potest extendi ad diversas veritates; secus vero de habitu inevidente, 708.
41. In intellectu distinctus habitus est ad principia per se nota, et conclusiones; non vero in voluntate ad finem et media, ibid.
42. Habitus principiorum ab habitu metaphysicae et a potentia intellectiva distinguitur, propriisque actibus comparatur, XXV, 30.
43. Unus habitus componitur ex pluribus simplicibus non per compositionem per se, aut extensionem, sed per collectionem, aut subordinationem plurium, XXVI, 711.

HABITUS DIMINUTIO, ET CORRUPTIO.

44. Habitus acquisiti diminuuntur, et corrumpuntur, XXVI, 716.
45. Habitus non corrumpitur per absentiam causae

conservantis, nec per solam cessationem actus quamvis illa possit esse occasio diminutionis aut corruptionis, 717.

46. Nec etiam habitus corrumpitur per multiplicationem actuum aut habituum, nisi sint repugnantes, 719.

Quamvis impediatur facilis illius usus, et quasi obruatur, ibid.

47. Habitus existentes in potentiis corporalibus corrumpuntur ad illarum corruptionem, 720.

48. Ad alterationem phantasie minuuntur et immutantur phantasmata in illa existentia, non autem habitus virtutum et vitiorum in appetitu sensitivo existentes, multoque minus illi, qui in intellectu et voluntate existunt, ibid.

49. Non expelluntur formaliter habitus ab actibus oppositis, sed effective, 722.

50. In genere causae formalis habitus immediate expellit habitum oppositum in gradu intenso, nam in gradu remisso compossibiles sunt in eodem subjecto, 723.

HABITUS PRACTICUS ET SPECULATIVUS.

51. Adaequate dividitur habitus in practicum et speculativum, XXVI, 723.

52. Habitus practicus circa praxim versatur, vel eliciendo, vel dirigendo illam, ibid.

53. Habitus practicus non potest in nobis esse de re non operabili a nobis; speculativus vero esse potest de re operabili, 732.

54. Habitus practicus intellectualis ad veritatis cognitionem ordinatur, licet in eo non sistat, 733.

55. Habitus practicus et speculativus definiri et distinguere possunt, ut perficiunt intellectum practicum vel speculativum, ibid.

56. Habitus practicus dividitur in activum et factivum, ibid.; et vide verb. *Praxis*.

57. Habitus est practicus, si ex se ordinatur aut inclinet ad opus, licet desit intentio, aut finis operantis, ibid.

58. Habitus practicus realiter et essentialiter differt a pure speculativo, 734.

59. In eodem habitu ratio practici et speculativi uniri possunt, qui essentialiter differt ab habitu adaequate practico, vel speculativo ibid.

HABITUS PRODUCTIO ET AUGMENTUM.

60. Vide infra, verb. *Intensio*, et supra in *habitu acquisito et causa efficiente illius*.

HABITUS PRO VESTE.

61. Habitus ut praedicamentum constituit, propria forma extrinseca est, XXVI, 1012.

62. Habitus est ipsa vestis, habitio vero unio vestis et rei vestitae, et qualis haec sit, ibid.

63. Habitus vox valde aequivoca, 1013.

64. Habitus denominatio per se primo hominibus convenit, praeterea etiam rebus aliis, quae hominum industria habitu induuntur, ibid.

65. Ad habitus praedicamentum expectant denominationes deaurati, dealbati, et similes, ibid.

66. Habitus quae et quot species, 1014.

67. Habitu peculiare est unam ejus formam alteri posse supponi, ibid. Imo et ejus formas secundum organicas partes hominis inter se distinguunt, ibid.

I

IDEA.

Idea divina videri non possunt, nisi Deus ipse intuitive videatur, XXV, 49. Vide *Causa*, a n. 204.

IDEM, ET IDENTITAS.

1. Idem et negative et relative potest dici, et quomodo, XXV, 271.

2. Identitas rei in seipsa secundum fundamentum considerata, est identitas simpliciter; secundum relationem vero secundum, quid tantum; e contrario autem identitas rerum distinctarum in ratione communi, 272.

3. Identitatis tot genera, quot distinctiones, ibid.

IGNIS.

Ignis circularis in centro terrae existens quorsum tenderet, XXV, 689.

IMAGINATIO.

Imaginatio medio appetitu sensitivo movet proprium corpus, non quidem illud alterando, sed quodammodo vitaliter afficiendo, XXV, 665.

IMPERIUM.

Imperium, quod D. Thomas in intellectu constituit, in quo situm, XXV, 726.

IMPOSSIBILE.

Impossibile esse idem simul esse et non esse, sitne primum principium omnium in demonstratione per deductionem ad impossibile XXV, 411.

IMPOTENTIA.

1. Impotentia negationem, vel privationem, secundum varias acceptiones importat, XXVI, 613.

2. Impotentia secundum aliquam considerationem ad qualitatis praedicamentum spectat, 614.

IMPULSUS.

1. Impulsus non imprimunt Angeli, cum corpus localiter movent, XXVI, 475.

2. Impulsus instrumentum est moventis a mobili separati, ibid.

INCORRUPTIBILITAS, ET INCORRUPTIBILITAS.

Corruptibile et incorruptibile non potest idem esse, nec successive, nec simul, XXVI, 456.

INDIVIDUUM.

1. Individuum, formaliter loquendo, non solum addit negationem supra naturam abstracte conceptam, sed supra omnem positivam entitatem rei singularis, XXV, 150.

2. Individuum aliquid reale addit supra specificam naturam, quae praedictam fundat negationem, ibid, sola tamen ratione distinctum, ejusdemque praedicamenti, 153, quod et in spiritualibus substantiis finitis verum est, 155.

3. In individui constitutione vera contractio intercedit, quin in ipsis differentibus individualibus in infinitum procedatur, ne in conceptibus quidem objectivis, 154.

4. Individuum hominis eodem constituitur in esse

hominis et Petri secundum rem, non secundum rationem, 159.

5. Individuorum multiplicatio cur uni speciei repugnet, magis quam alii, 220.

6. Individui ratio ab omnibus individuis abstrahibilis cur non dicenda universalis, 235.

7. In uno individuo una tantum, eademque simplicissima individualis differentia reperitur, speciem immediate contrahens, et consequenter omnes superiores gradus individuans, 240.

8. In uno individuo ab eodem physico principio provenit esse hoc animal, et esse hunc hominem, 241.

9. Inviduae differentiae duorum hominum, licet invicem comparatae, sint entia ut quod, tamen in eis non distinguitur natura rei ratio in qua conveniunt, a ratione in qua differunt, 152.

10. Individuatio non est extra essentiam quam individuatur, secundum rem, bene tamen secundum praecisionem rationis, 158.

11. Individualis differentia non est dicenda essentialis, sed intrinseca, entitativa, et quasi materialis, et cur, 160.

12. Individua immediata generis. Vide *Genus*.

INDIVIDUATIONIS PRINCIPIUM.

1. Individuationis principium substantiarum materialium non posse esse materiam signatam, seu quantitate affectam, XXV, 164; vel aliis dispositionibus praecedentibus, 168.

2. Individuorum multiplicationis, et productionis hujus, magis quam illius, etsi materia principium ponatur, adhuc individuationis principium non est, imo et licet per eam individuorum distinctionem cognoscamus, 174.

3. Individuationis principium in his substantiis est forma, non quidem adaequatum, sed parziale principium, 177.

4. Individuatio nec ab existentia, nec a subsistentia provenit, licet illa rem existentem ut talem, haec vero suppositum individuet, 178.

5. Individuationis principium in omni substantia sua propria entitas, intrinsecaque principia, quibus constat, 180.

Quod in materia ejusque individuato ordine ad formam declaratur, ibid., et de forma, proportionem eadem, 182.

6. Individuari materiam ab agente, quo sensu verum, 181.

7. Individuationis principium in substantiis compositis, materia et forma unitae, quoque ordine inter se, 186.

8. Individuationis principium in substantiis spiritualibus completis, 187.

9. Individuantur modi substantiales sua intrinseca entitate, per quam hanc numero materiam et formam respiciunt, 185.

10. Individuationis principium in accidentibus, formaliter in ordine ad esse loquendo, propria cujusque entitas, licet quoad productionem, nostramque cognitionem dici possint ex subjecto individuari, 189.

INDIVISIBILE.

Vide *Quantitas*, a n. 18.

INFINITUM.

1. Infinitum simpliciter in genere entis, nec a Deo produci, nec ab ipso pendere potest, XXVI, 447.

imo et secundum aliquem gradum, XXV, ibid.

2. Infinitum virtuale datur, licet improprie infinitum nominetur, XXVI, 448.

INHÆRENTIA.

Vide verbo *Accidens*, n. 58.

INSTRUMENTUM.

Instrumenti acceptiones variae, XXV, 590.

Instrumentum creationis an possit dari. Vide *Creatio*, n. 7 et 8. Vide etiam *Causa instrumentalis*.

INTELLECTUS, INTELLECTIO, INTELLIGERE, ET INTELLECTUALIS GRADUS.

1. Intellectus agens nunquam imprimit speciem representantem solam differentiam, sed totam specificam naturam individui, XXV, 226.

2. Intellectus agens producit speciem immediate representantem singularia, 227.

3. Intellectus agens imprimit in possibili speciem proportionatam speciei sensus ei phantasie, XXVI, 504 et 748.

4. Intellectus agens, utpote per se primo ordinatus ad efficiendum, ad secundam qualitatis speciem pertinet, 618.

5. Intellectus quilibet suum proprium objectum sibi proportionatum vendicat, XXVI, 146.

6. Intellectus nec quoad specificationem suorum actuum, neque quoad exercitium est formaliter liber, XXV, 717.

7. Intellectus circa objecta probabiliter proposita manet indeterminatus non ex indifferentia objecti, sed ex defectu sufficientis applicationis, 716.

8. Intellectus non aliter imperat sibi, vel suae voluntati, nisi medio judicio practico, nec alium actum habet voluntatis impulsivum, nisi hunc, 722.

9. Intellectus ad veritatem necessitari potest, ad falsitatem vero nec ab ipso Deo, 323.

10. Intellectus noster qualiter in naturali rerum cognitione fidei illustratione juvetur, XXVI, 214.

11. Intellegere rem aliter quam est, dupliciter contingere potest, et positive et negative, et quid utrumque, XXV, 319.

12. Intellectio est forma perfecta, et non tantum modus.

13. Intellectualis gradus est perfectissimus omnium possibilium inter substantiales, XXVI, 428.

14. Intellectualis gradus in homine est tantum inchoatus seu imperfectus, ibid.

15. Intellectualis gradus etiam perfectus distinguere potest in varias species, 453.

16. Intellectus qualiter abstrahat et praecise et negative, et quid ad hoc necessarium. Vide *Abstractio*, n. 3.

INTENSIO.

1. Intensionis nomen quid significet, XXVI, 753.

2. Intensio an solum fiat per majorem radicationem in eadem parte subjecti, vel in eodem indivisibili, 754.

3. Intensionem fieri per additionem gradus ad gradum, et per majorem radicationem, qualiter cohaereant, veraque de intensione sententia, 764, et quid sit haec major radicatio in subjecto, 770.

4. Intensio non fit per gradus qualitatis intra eandem speciem aequae perfectos, 762 et 765.

5. Intensio formæ per veram actionem semper acquiritur, XXVI, 770.
6. Intensiva latitudo semper educitur de novo de potentia subjecti, *ibid.*, potestque et continua et successiva mutatione adquiri, 771, etiam in habitibus, 772.
7. Intensio et remissio quoad maximum terminantur, quoad minimum vero non, 778.

INTENSIO QUIBUS CONVENIAT.

8. Intensio proprietas est qualitatis, XXVI, 766.
9. Intensibiles esse qualitates aliquas quam certum, 768; quæ vero hæ sint, *ibid.*
10. Qualitates non intenduntur per hoc quod deperdita minus perfecta alia perfectior intra eandem speciem ei succedat, 753.
11. Intensibilis qualitas divisibilis est et composita, 764.
12. Intendi nequaquam convenit quantitati, sive continuæ, sive discretæ, 768.

J

JUDICIUM.

1. Judicium practicum actum liberum voluntatis semper subsequitur, XXV, 726.
2. Judicium intellectus quare et quando requiratur ad operandum libere, omniaque huc spectantia, Vide *Libertas, et Libera potentia, et Causa secunda libera.*

L

LIBERUM, LIBERTAS, ET LIBERUM ARBITRIUM.

4. Liberum multipliciter dicitur, XXV, 694.
2. Liberum arbitrium creatum non consistere in aliquo actu vel habitu, neque in potentia ut his affecta, probatur, 712.
3. Liberum arbitrium non est potentia ab intellectu et voluntate distincta, nec utriusque collectio, 714.
4. Libertas ab intelligentia oritur, 698.
5. Libertas hominis ratione naturali, auctoritate et experientia demonstratur; illique potentiam aliquam liberam inesse, 696.
6. Libertas non potest in sola potentia passiva reperiri, sed activam necessario requirit, 699.
7. Libertas ex propria ratione indifferentiam ad diversos actus non includit; sed ad diversa objecta tantum, 700.
8. Libertas creata in quo sita, *ibid.*
9. Libertatem formalem in judicio non consistere, contra modernos quosdam statuitur, 707.
10. Libertas in indifferentia quoad exercitium satis salvatur, licet hæc sine aliqua quoad specificationem non reperiat, 708.
11. Libertati nostræ non obstat duplex motio, prævia, scilicet, et concomitans, qua Deus potest movere voluntatem, 710.
12. Libertas in omnibus solisque rationalibus agentibus reperitur, 711.
12. Libertatis radicale principium semper est natura spiritualis, proximum vero aliqua spiritualis potentia illius, *ibid.*
13. Libertas in sola voluntate formaliter residet, in intellectu vero radicaliter tantum, 714.

LIBER ACTUS.

1. Libera potest esse eadem actio respectu unius causæ, et necessaria respectu alterius, XXV, 705.
2. Liber actus vel elicited, vel imperatus esse potest, 712.
3. Primum actum liberum voluntatis semper præcedit necessarius ex parte intellectus, ex parte vero voluntatis id non requiritur, *ibid.*
4. Libertatem actus in libera facultate cum indifferentia objecti seu iudicii constituentes, redarguntur, 702.
5. Libertati actus non obstat quod ad illum necessaria causa concurrat, dummodo aliqua ex proximis libera sit, 705.

LOCUS.

1. Loci nomen, extrinsecum proprius locum quam intrinsecum Ubi significat, XXVI, 980.
2. Locus in mathematicum et physicum qualiter dividatur, 981.
3. Locus extrinsecus ad prædicamentum Ubi nullatenus pertinet, *ibid.* In quo ergo prædicamento ponendus, 982. Vide *Ubi.*

LOGICA.

1. Logicæ proprium munus est sciendi modum tradere, qualiterque hoc præstet, XXV, 35.
2. Logica est ars dirigens operationes intellectus, et de rebus secundum hanc rationem tantum agit, XXVI, 504.
3. Logica qua ratione aptior cæteris ad docendum, XXV, 48.
4. Logica an speculativa et practica, XXVI, 737.

LUMEN.

1. Lumen gloriæ non potest esse connaturale alicui substantiæ creatæ aut creabili, nec intellectui ejus, XXVI, 156.
2. Lumen gloriæ, et lumen connaturale creaturæ, qua differant, 157.
3. Lumen gloriæ ad visionem ut instrumentum conjunctum Dei concurrat, *ibid.*

M

MAGNES.

1. Magnes cum ferrum attrahit, qualitatem motivam illi imprimit, XXV, 664.
2. Magnes hanc qualitatem non imprimit ferro, nisi prius eam imprimat medio, *ibid.*
3. Magnes talem qualitatem imprimit ferro, quæ sit productiva alterius similis in alio, *ibid.*

MALUM.

1. Malum esse, et in privatione boni consistere, probatur, XXV, 356.
2. Malum morale et naturale non in positivo, sed in privatione consistere, Patrum doctrina, rationeque convincitur, 357.
3. Malum in se, et alteri malum, quid sint, exponitur; concluditur utriusque privatione constitui, licet non eodem modo, 358.
4. Malum in se nullum ens dici potest ratione alicujus positivi, bene tamen malum alteri, non tamen a privatione præscindendo, 359.
5. Malum culpæ, et pœnæ utrumque est malum ho-

- minis, et licet aliquid positivum includat, non per ipsum, sed per privationem rectitudinis vel debitæ perfectionis constituitur, 360.
6. Mali divisio in simpliciter, et moris reprobatur, 357.
7. Mala et bona potest esse eadem res secundum diversas rationes, 361.
8. Malum et bonum in suis formalibus rationibus privative opponuntur, res vero qua tales dicuntur, contrarie, *ibid.*
9. Malum culpæ et pœnæ, quod rationali creaturæ ut libera est proprius convenit, in quo differant, 362.
10. Mali culpæ et pœnæ essentia, 363.
11. Malum culpæ origo est mali pœnæ, estque majus illo, *ibid.*
12. Mali divisio in turpe, contristans et inutile, ejusque explicatio, *ibid.*
13. Malum et ens non convertuntur, sed mutuo se excedunt; cur ergo inter entis proprietates non numeretur, 371.

MALI QUÆ CAUSÆ.

14. Malum causam aliquam habere necesse est, imo et eam esse aliquid bonum, XXV, 364.
15. Malum finalem causam non requirit, potest tamen, ex extrinseca intentione operantis, habere ut finem verum atque bonum, 365.
16. Malum medicinale intendi directe potest ut medium, non ut finis, *ibid.*
17. Malum semper habet pro materiali causa aliquid bonum, *ibid.*, in quo non est ut aliquid in ipso ponens, sed potius ut removens, 366.
18. Malum quodvis non semper quodlibet bonum destruit, imo nec totum quod est in subjecto, nisi et seipsum per accidens destruat, *ibid.*
19. Malum non habet causam formalem a seipso distinctam, nisi extrinsecam tantum et remotam, 367.
20. Malum semper causatur ab aliquo efficiente, sæpe tamen præter intentionem, *ibid.*; sæpe ex perfecta, sæpe ex imperfecta causalitate, non tamen semper, 368.
21. Malitia effectuum naturalium ex imperfectione naturalis causæ semper provenit, *ibid.* In actione vero libera ex mera libertate causæ, 369.
22. Malum in effectu quandoque ex sola carentia influxus consequitur, *ibid.*
23. Malum ex perfecta causalitate secutum, mediate et immediate a Deo causatur; quod vero ex defectu vel carentia actionis provenit, in naturalibus remote, in moralibus vero, nequaquam est a Deo, 370.
24. Malum culpæ non potest a Deo intendi, secus cætera naturalia, 371.

MATERIA.

1. Materia prima, et per negationem prioris, et per respectum ad secundam talis dicitur; et quæ hæc, XXV, 396.
2. Materiam primam necessario ponendam ex necessitate primi subjecti, rerum continuata vicissitudine, specialibusque mutationibus, et ex necessaria resolutione ad unum primum subjectum late ostenditur, *ibid.*
3. Materiam primam omnium sublunarium esse unam variis antiquorum philosophorum deliramentis impugnatis, ostenditur, 401.
4. Materia non est aliquid ex elementis, 403; nec

- corpus aut substantia completa simplex, aut quoquo modo composita, 404.
5. Materia prima generabilium stabilem atomamque speciem sibi vendicat, 407, quam sive unita formæ, sive separata, semper retinet, 535.
6. Materia non habet a se actualem entitatem sine causa efficiente, 413. Non tamen potuit nisi per creationem produci, *ibid.*, sicque productam fuisse, 750; nec potest nisi per annihilationem, ut pote incorruptibilis, desinere, 414.
7. Materia prima cum omni proprietate dici potest habere actum entitativum, 415.
8. Materia etsi pura potentia, metaphysicum actum non excludit; imo et ipsa quodammodo entitativus actus dici potest, 416.
9. Materia solum est pura potentia respectu actus informantis proprie et simpliciter dicti, 417.
10. Materiam esse puram potentiam, et esse in pura potentia diversa sunt, sicut et materiam esse actum, vel esse in actu, *ibid.*
11. Materia metaphysice composita ex actu et potentia, non physice, 418.
12. Materia ut pura potentia qualiter æquiparetur actui puro, 419.
13. Materia non est potentia ad omnem latitudinem substantiæ, sed solum ad formam, et ad esse compositi, 420.
14. Materie divisio in ex qua, in qua, et circa quam, exponitur, 395.
15. Materia transiens et immanens quæ, 396.
16. Materia non est prima radix distinctionis individuum, 463.
17. Materia quo sensu incommunicabilis, *ibid.*
18. Materia in instanti generationis non posse intelligi sigillatam per aliquem modum substantialem, et accidentalem ad hanc vel illam quantitatem, vel ad has dispositiones prius natura quam recipiant formam, supposito quod accidentia in toto composito recipiantur, 170. Vide etiam 427.
19. Materia non sigillatur ex aliquo, quod agens in ipsam agat, vel ex vi præcedentium dispositionum, nisi ut plurimum negative et extrinsece, 171.
20. Materia eadem numero quæ fuit in corrupto, manet in genito, 175.
21. Materia respectu generationis et rei genitæ principium est per verum influxum, diversum tamen, 374.
22. Materia secundum se directa cognitione est cognoscibilis a Deo et Angelis; semper tamen cum ordine ad formam, 420.
23. Materie primæ idea in Deo necessario ponenda, *ibid.*
24. Materie cognitio in nobis, licet per proportionem ad artificialium materiam inquiratur, pertinet tamen ad proprium conceptum ejus, 421.
25. Materia suam perfectionem et bonitatem habet; quo autem sensu dicatur non bona simpliciter, 353.
26. Materia sitne omnium entium imperfectissima, 442.
27. Materia omnium generabilium una est specie, et intra eam numericam habet diversitatem, estque una positive, 441.
28. Materie nature non repugnat in diversas specie materias multiplicari, *ibid.*
29. Materia invisibilis, ex qua Deus dicitur, Sapient. 11. mundum creasse, quæ sit, 449.

30. Materia hæc an ita infima, ut nequeat ulla inferior esse, 453.
 31. Materia prima quomodo sit principium substantialis mutationis, declaratur, XXVI, 457.
 32. A materia etiam proveniunt proprietates substantiæ materialis, 485.
 33. Materia et quantitas mutuo se in quocumque composito inferunt, 459.

MATERIA AD FORMAM ET QUANTITATEM COMPARATA.

34. Materia prima propriam habet entitatem ab entitate formæ distinctam, XXV, 409, quam a se habet, et non a forma, non tamen sine transcendentali ordine ad illam, 411.
 35. Materia prima propriam habet existentiam, non sibi communicatam a forma, habet tamen dependenter ab illa, 412 et 527. Vide etiam verb. *Existentia*.
 36. Materia non potest naturaliter existere sine forma, 527; secus de potentia absoluta, 532.
 37. Materia ut sine forma servetur, quid ex parte Dei de novo præstandum, 534.
 38. Materiam solum pendere a forma, ut a conditione necessaria, non ut a vera causa a priori, ut probabilius resolvitur, 530. Vide etiam 426.
 39. Materiæ dependentia a forma non tollit quin immediate suscipiat accidentia, 475.
 40. Materiam non esse modum formæ, nec e contra, etiamsi de potentia absoluta non essent invicem separabiles, ostenditur.
 41. Quælibet materia est capax cujuslibet individue formæ, etiam ejus quæ aliam materiam numero diversam informat, 184.
 42. Materiam simul posse esse causam materialem formæ substantialis et quantitatis ostenditur, 475, Materia prius ordine intentionis respicit formam, quam quantitatem; executionis vero non ita, ibid.
 43. Materia prius unitur quantitati quam substantiali formæ 476.
 44. Materiam esse immediatum susceptivum accidentium materialium, non vero totum compositum, ex professo traditur, 474.
 45. Materiæ inhærere posse quantitatem, et aliquando ei soli inesse, 483.
 46. Materia semper est immediatum subjectum quantitatis, licet in substantiis omnino materialibus oppositum sit probabile, 487.
 47. Materiam media quantitate formam substantialem recipere, quo sensu verum, 493.
 48. Materia prima naturalis potentia est ad animam rationalem, XXVI, 650.

MATERIA COELI IN SE ET AD NOSTRAM COMPARATA.

49. Materiam cœli specie differre a nostra, probabilius, XXV, 443.
 50. Materiæ cœlestium orbium inter se specie diversæ, 446.
 51. Materia cœli cur respiciat formam inseparabilem, corruptibilis vero non ita, 447.
 52. Materia cœli longe perfectior nostra, 452.

MATHEMATICÆ DISCIPLINÆ.

1. Mathematicæ et metaphysicæ in certitudine comparatio, XXV, 43.
 2. Mathematicæ res perfectionem habent, 352.
 3. Mathematicæ quam abstractionem a materia respiciant. Vide *Abstractio*, n. 2.

MAXIMUM.

Maximi et minimi termini qualitatum explicantur, XXVI, 776.

MEDIUM.

Medium primum et ultimum, inter media ad eundem finem subordinata necesse est dari; et quæ hæc sint et quoad intentionem, et quoad executionem, XXV, 851. Inter hæc media quænam rationem finis proximi et remoti participant, ibid.

MEMORIA.

Memoria quid supra sensus addat, XXV, 58. An et in quibus animalibus reperitur, Vide *mal.*

MENSURA.

1. Mensura quædam activa, passiva alia: illa est apta mensurare, hæc vero mensurari ab alio, XXVI, 539.
2. Mensura debet esse certa, parva et homogœna 542.
3. Mensura suiipsius nihil esse potest, 584.
4. Mensura in actu ultra aptitudinem solum addit usum mentis applicantis unam quantitatem alteri ut per eam cognoscatur; unde nullius rei essentia in hujusmodi ratione mensura consistere potest, 539.
5. Mensuram et mensuratum debere esse ejusdem generis, quo sensu verum, 959.

METAPHYSICÆ NOMEN, OBJECTUM ET ESSENTIA.

1. Metaphysicæ nomina et etymologia, XXV, 1.
2. Metaphysicæ objectum non sunt entia per accidens, nec rationis, 3.
3. Metaphysicæ adæquatam objectum non est Deus, est tamen principalis, 5.
4. Ad metaphysicæ objectum necesse est naturales substantias pertinere, 7. Imo et accidentia directe, et non tantum ut substantiæ proprietates, 41.
5. Metaphysicæ proprium objectum ens reale in quantum tale, ibid., et qualiter ut sic proprietates demonstrabiles, principia et causas per quæ demonstraretur, habeat, ibid.
6. Metaphysica omnia entia in particulari non cognoscit, 14; cognoscit tamen aliqua, et quæ, 16 et seq.
7. Metaphysica materiales rationes in particulari non attingit, nisi quatenus ad immaterialium cognitionem necessaria sunt, 21.
8. Metaphysica vera ac speculativa scientia est, 37, neque in nobis aliquid habet practicæ, 38.
9. Metaphysica, una est specie atoma et infima, partiales tamen qualitates seu habitus includit, qui unam scientiam specie componere dicuntur, et qua ratione, 24 et 25.

METAPHYSICÆ QUÆ CAUSÆ, QUIQUE FINIS.

10. Metaphysica materialem, formalem, efficientem causam qualiter habeat, XXV, 26.
11. Metaphysicæ finis, veritatis contemplatio propter seipsam, ibid.
12. Metaphysicæ ad alias scientias acquirendas valde utilis, 27; qualiterque circa earum objecta versetur, ibid.
13. Metaphysica sola suum objectum esse inter omnes scientias demonstrat, 29.

14. Metaphysica secundum se prior est ordine doctrinæ omnibus scientiis, respectu vero nostri non ita, 29.
15. Metaphysica longe aliter versatur circa prima principia quam habitus principiorum, 31; novam illis certitudinem et evidentiam extensivam tribuit, ibid.
16. Metaphysica distinctus habitus est ab habitu principiorum, sive hic ab intellectu distinguatur, sive non, ibid.
17. Metaphysica qualiter juvet intellectum ad principiorum cognitionem, rationes terminorum ex quibus constat declarando, et certitudinem eorum variis modis demonstrando, et qui sicut, ibid.
18. Metaphysica non solum prima principia, sed et alia particularium scientiarum contemplatur, 34.
19. Metaphysicæ non est proprium instrumenta sciendi tradere, licet in hoc valde juvet dialecticam, ibid.
20. Metaphysica non solum scientia, sed naturalis sapientia est, 38, atque ut talis qualiter de omnibus agat, qualiter de difficilioribus, 39.
21. Metaphysica qualiter in certitudine cæteras scientias superet, et in se, quoad nos, 43.
22. Metaphysica certior est aliis scientiis, non solum quoad earum principia, sed etiam quoad conclusiones, 44.
23. Metaphysica perfectior est habitu principiorum, ut versatur circa principia aliarum scientiarum, non ut circa principia ipsius metaphysicæ, 46.
24. Metaphysica qualiter aptior sit ad docendum cæteris scientiis, 47.
25. Metaphysica suas conclusiones demonstrat per finalem, efficientem et exemplarem causam, et aliquando per materialem, 48.
26. Metaphysica omnium scientiarum princeps, eas in veritatis cognitione dirigens, eisque imperans, 50.
27. Ad metaphysicam scientiæ omnes, et virtutes naturales ut in finem ordinantur, ibid.
28. Metaphysica non est scientia subalternans respectu aliarum scientiarum, 51.
29. Metaphysica est omnium scientiarum naturalium maxime appetibilis, 63.
30. Metaphysica simpliciter est nobilior habitu principiorum utrumque sumpto; non vero certior aut evidentior, 46.
31. Metaphysicæ abstractio a materia qualiter ab abstractione aliarum scientiarum differat. Vide *Abstractio*, n. 2.

MISTIO ET MISTUM.

1. Mistionis definitio elucidatur, XXV, 551.
2. Mistra corpora sæpe habent in se imbibila minora corpuscula, 553.
3. Mistum ab elemento prædominante quo sensu moveri dicatur, ibid.

MODUS.

1. Modus varie a philosophis sumitur, XXV, 255.
2. Modos reales positivos superadditos toti essentia necessario admittendos, ibid.
3. Modi isti non sunt dicendi res seu entitates, nisi late et generalissime sumendo ens, 256.
4. Modi ejusdem rei non distinguuntur inter se, nisi tantum modaliter seu ex natura rei: modi vero diversarum rerum tanquam res a re, 259.

5. Modos substantiales et accidentales cur in eadem re multiplicari non implicet, 260.
6. Modus et res, quo sensu distinctas habeant essentias, 261.
7. Modus substantialis ille est, qui ad constitutionem substantiæ pertinet; accidentalis vero qui hæc completam et constitutam supponit, XXVI, 316.
8. Modi terminantes respectu rerum quas terminant, quod genus causalitatis exercent, XXV, 387.
9. Modi substantiales de potentia materiæ quodammodo educuntur, 515.
10. Modi accidentales non omnes dici proprie possunt formæ, qui tamen ex illis id habeant, 573.
11. Modi accidentales, tam naturales quam supernaturales, non possunt, nec de potentia absoluta nisi per educationem fieri, 579.
12. Modi entium sub divisione adæquata entis comprehenduntur, XXVI, 515.
13. Non omnes modi revocantur ad prædicamenta entium quorum sunt modi, 316.
14. Modus accidentalis, qui ad constitutionem aliquis entis pertinet, ad ipsius genus revocatur; qui vero illud supponit constitutum, proprium genus ab illo distinctum postulat, 317.
15. Modus rei, qui propriam realitatem non habet, nunquam est principium per se ac proprium agendi, 414. Modi per veram ac propriam efficientiam fiunt, 400.

MOTUS, MUTATIO ET MOTOR.

1. Motum infinitum duratione, virtutem infinitam in movente non indicare, XXVI, 64.
2. Motus in infinitum velox infinitatem in movente non infert, nisi ut plurimum secundum quid, 69 et 80.
3. Motus non fieret in instanti, etsi daretur potentia motiva infinita, 80.
4. Motus a termino modaliter saltem distinguitur, 901.
5. Motus idem subjectum et sub eadem ratione respicit, quod passio, 902.
6. In motus definitione illam particulam, prout in potentia, duobus modis posse intelligi, probatur, 903.
7. Motus et passionis exacta æquiparatio, 901.
8. Motus ut actum mobilis significat, ad prædicamentum passionis pertinet; ut vero fluxum ad terminum præcise, ejusdem est prædicamenti cum illo, 905.
9. Motus pro reali et accidentali actu mobilis strictè sumptus non minus univocum prædicatum importat, quam passio, 906.
10. Motus ea ratione qua a passione distinguitur, cur prædicamentum speciale non constituat, ibid.
11. Motus solus habet per se primo intrinsecam successionem, 949.
12. Motus tardus et velox per idem spatium, sine æquales, et quam distinctionem sortiantur, 951.
13. Motus idem numero qui præcessit, potest a Dec reproduci, 954.
14. Motus velocitatem nullum agens efficit, quin et motus substantiam attingat, 678.
15. Alterationes fieri in instanti non repugnat; est enim successiva ex resistantia passi, 83.
16. Inter meram mutationem et immutabilitatem, seclusa metaphora non datur medium, 132.

17. Motus contrarii aliquando possunt esse simul, aliquando vero non, 751.
 18. Motus duplex extensio, alia a subjecto, alia a termino desumpta, 578.
 19. Motus continuus ab ipsius successione distinguitur, et est separabilis, 579.
 20. Augmentationem aut aggenerationem in instanti fieri non implicat, 581.
 21. In motu locali qualiter aliquid adquiratur, vel deperdatur, 979.
 22. Motus per accidens non tollit quin res mutetur motu in se recepto, 987.
 23. Non implicat fieri mutationes corporis quoad totum locum in instanti, 83.
 24. Motus localis corporum habet suam continuationem et successionem a mobili et termino; spirituum vero solum a termino, 581.
 25. Motus non solum non fuisse ab æterno, sed nec esse potuisse ostenditur, 23.
 26. Movens se per se primo an quiescere valeat ad quietem alterius, XXV, 643.
 27. Motus localis perfectior est aliis motibus, XXVI, 473.
 28. Motus qui non procedit ex cognitione et appetitione non est vitalis, 431.
 29. Motus a passione distinctio. Vide *Passio*.
 30. Motus quam et qualem durationem habeat. Vide *Tempus*.
 31. Movens et motum quam distinctionem in omni actionum genere habere debeant, quaque verum sit omne quod movetur ab alio moveri. Vide *Agens*.

MORS.

Mors in fieri malum est subjecto ad cuius destructionem disponit; secus in facto esse, seu in instanti in quo res destruitur, XXV, 367.

MUNDUS.

- Mundum non fuisse ab æterno, ex essentia creationis qua demonstratur, XXV, 780.
- Mundi procreatorem et gubernatorem non posse nisi unum tantum esse, XXVI, 41.
- Præter hunc mundum alium esse creabilem omnino certum; affirmare autem fuisse creatum, temerarium, 47.

N

NATURA.

- Naturæ nomen quam etymologiam habeat, quasque significationes, XXV, 559.
- Natura et essentia in quo differant, ibid.
- Natura substantialis creata in abstracto significata non est prima substantia, sed ab ea non minus quam a supposito distinguitur, XXVI, 350.
- Natura creata non potest assumi cum subsistentia propria, ibid.
- Natura creata non est per se ac essentialiter subsistens, 359.
- Naturæ humanæ si a Verbo relinqueretur, aliquid esset addendum ut connaturaliter subsisteret, ibid.
- Natura creata potest sine propria subsistentia conservari, non tamen sine ulla, 409.
- Natura creata quæcumque sit, a Deo ut a supposito potest sustentari, 362.
- Natura, secundum D. Thomam, non est proximum susceptivum existentiae, 369.

- Natura si existeret sine ulla subsistentia, nec suppositum esset, nec persona, 376.
- Natura substantialis est perfectior quam subsistentia, 379.
- Natura materialis divisibilis est in partes essentielles integrales, 380.
- Natura si conservaretur sine ulla subsistentia posset absque illa operari sine novo miraculo 417. Naturalis et necessaria causa. Vide *Causa efficiens naturalis et necessaria*.

NECESSITAS.

- Necessitas quoad specificationem in actibus in quo sita, XXV, 54.
- Necessarium multipliciter dicitur, 694.
- Necessitatis variis modi occasione divinæ libertatis explicantur, XXVI, 190.
- Necessitas ex suppositione antecedente tollit libertatem, ex consequenti vero non ita, XXV, 710.

NEGATIO.

- Negatio et privatio in quo differant, XXVI, 1023.
- Negatio et privatio prout in rebus non sunt entia rationis, 1031.
- Negatio et privatio secundum se considerata in quo conveniant, 1032: in quibus vero non, 1033.
- Negatio potest esse necessaria subjecto, privatio vero secus, 1034.
- Negatio cur non potest esse generationis principium eo saltem modo quo privatio, 1036.
- Negationis et privationis, ut entia rationis sunt, quanta diversitas, 1037.

NUMERUS.

Vide *Quantitas discreta*.

O

OBJECTUM.

- Objectum scientiæ non debet necessario poni in prædicamento, XXV, 8.
- Objectum scientiæ necessario habere proprietates demonstrabiles, causas etiam et principia per quæ demonstratur, 12.
- Objectum quam exerceat causalitatem, tam respectu potentiae quam actus ejus, 393.
- Objecti cognitio non influit effective in actum volitionis, 646.
- Objectum Metaphysicæ. Vide *Metaphysica*.

OPPOSITIO.

- Oppositio quid late sumpta comprehendat, quid proprie, XXVI, 738.
- Oppositio inter quæ extrema intercedere possit, ibid.
- Oppositio solum addit supra ea quæ opponuntur, respectum realem, vel rationis, ibid. Hunc ergo quæ oppositiones importent, ibid.
- Oppositio inter unum extremum reale, et aliud rationis, magis est rationis quam realis, ibid.
- Oppositionis negativæ et passivæ variæ divisiones, 739.
- Oppositio per se primo convenit negativæ oppositioni, 740.
- Opposita contradictorie et privative quomodo differant a contrariis absolutis, 746.
- In iis quæ positive opponuntur, semper unum

- aliquo modo includit negationem alterius, 740.
 9. Oppositio relativa quæ et qualis, 858.
 10. Oppositio contraria. Vide *Contrarietas*.
 11. Oppositio contradictoria. Vide *Contradictoria*.

ORGANA.

Organa requirunt corpus mistum ex qualitatibus primis, XXVI, 443.

P

PARS.

Pars integralis quando non est unita, completa substantia est, XXVI, 333.

PASSIO.

- Passionis acceptiones variæ, XXVI, 614.
- Passio quæ est species qualitatis tantum accidentaliter differt a qualitate passibili per brevem aut diuturnam durationem, 628.
- Passionem esse prædicatum aliquod, aliud est ac per modum passionis concipi et prædicari, XXV, 104.
- Ad rationem passionis, quæ conditiones requirantur, 103.

PASSIO PRÆDICAMENTUM.

- Passionem et actionem sola ratione ratiocinata distinguunt, XXVI, 899.
- Passio a termino ut modus a re distinguitur, 901.
- Passionis et motus elegans æquiparatio, tam in respectu ad terminum, quam ad subjectum, ibid.
- Passio et motus non distinguuntur reali aut modaliter distinctione, 904. Quinimo proprie et complete æquiparata nec ratione ratiocinata, sed appellatione tantum, ibid.
- Passio sub aliqua præcisione potest ratione distinguuntur a motu, ibid.
- Passio ut communis est tam substantiali quam accidentali passioni, quid analogum, nec ut sic constituet prædicamentum, 905.
- Passionis nomen actualem inhærentiam importat, 906.
- Passionem ut sic essentialiter dicere actualem unionem ad subjectum, et terminum cuius est passio, inductione ostenditur, 907.
- Passio in successivam et instantaneam recte et adæquate dividitur, 909.
- Passiones instantaneæ, transiens et permanens, accidentaliter tantum diversæ, 910.
- Passio instantanea potest fieri coexistendo temporis nostro, ibid.
- Passio successiva duplex, vel continuata, vel discreta, quæ tamen essentialiter non distinguuntur, ibid., sicut nec successiva et instantanea, ex eo præcise, nisi ratione terminorum id habeant, 911.

PATER.

Pater in divinis quo sensu a Sanctis principium et finis totius Deitatis nominetur, XXV, 375.

PERFECTUM ET PERFECTIO.

Perfectio simpliciter et secundum quid, in quo consistant, XXV, 346:

PERSONA.

- Personæ ratio ab omnibus personis abstrahibilis, ad prædicabile proprii reducenda, XXV, 236.
- Persona idem est quod suppositum in nature intellectuali, XXVI, 351.
- Persona dicitur aliquando convertibiliter cum hypostasi, 352.
- Personæ divinæ licet realiter distinctæ, cur una sine alia existere nequeant, XXV, 270.
- In personis divinis qualiter una dici possit prior alia, 376.
- Personæ divinæ productæ quare a producente non pendeant, 385.
- Personæ divinæ, simpliciter loquendo, non sunt essentialiter diversæ, etiam in quantum personæ, XXVI, 140.

PHANTASIA.

Phantasiæ notitia ad actum appetitus non concurrat effective, sed tantum ut conditio, XXV, 665.

PHYSICA.

Physica quam abstractionem a materia respiciat. Vide *Abstractio*, n. 2.

POSSIBILE ET POSSIBILITAS.

- Possibile inter se eadem est in distinctione vel identitate proportio, quæ et existentium, XXV, 215.
- Possibile positive denominationem dicit a potentia productiva, XXVI, 209.
- Possibile negative est quidquid non involvit contradictionem, impossibile vero quidquid illam importat; nec sufficit oppositio alia, aut contrarietas, ibid.
- Possibile vel impossibile quid sit, naturale lumen intellectus nostri non semper percipit, 210.
- Possibile quo sensu objectum omnipotentiae divinæ. Vide *Deus*, n. 109.
- Possibile ut dicit non repugnantiam, fundat potentiam logicam; ut vero positivam denominationem a potentia desumptam, potentiam ipsam, 613.

POTENTIA.

- Potentia multipliciter sumi potest, XXVI, 613 et 633.
- Potentia realis physica tam substantiam quam accidens comprehendit, 613.
- Potentia duplex, et quæ per se primo ad actum ordinatur, et quæ concomitanter tantum ad aliam absolutam entitatem id sortitur, XXV, 469.
- Potentiam activam creatam a propria substantia realiter condistingui late tractatur, et cum D. Thoma resolvitur, 620.
- Potentiae a substantia realiter distinctæ necessitas ex improprietate substantiæ ad omnes suas accidentales actiones eleganti inductione ostenditur, 621.

POTENTIA SPECIES QUALITATIS.

- Potentia species qualitatis per quid essentialiter constituatur, XXVI, 617.
- Potentiae in communi definitio traditur et explicatur, 644.
- Potentia et impotentia ad eandem speciem pertinent.